

Thuis (komen) in de toekomst, wordt thuis (zijn) in het hier en nu.

Thuis

'Thuis' was, is en zal altijd zijn: het woon-, leef- en werkklimaat waarin je moet kunnen worden wie je bent; een omgeving waarin je levenslang kunt leren, experimenteren en (co-) creëren met (com-) passie. Waarin je autonoom kunt werken aan een goede wisselwerking tussen de omgeving en je fysieke en mentale gezondheid. Kortom, een omgeving:

Waar je kunt 'aarden'.

Waar je hart sneller gaat kloppen en je bloed harder gaat stromen.

Waar je positieve energie krijgt.

Van oudsher ontstond uit dit 'thuis' een 'sele, een hove, een stede'.

In Brabant dragen veel dorpen nog altijd een naam die aan deze 'cultuurhistorische kunst van stede – bouw – beoefening' herinnert: Eer-sel, Neter-sel (de 8 Zaligheden = selig-heden), Meer-hoven, Veld-hoven, enz.

Van lieverlee is het accent meer komen liggen op 'stedenbouw bedrijven' wat met name te maken had met enerzijds de demografische en economische ontwikkelingen en anderzijds met politiek bestuurlijke beslissingen. Waardoor de mentaal-culturele dimensie van een 'stede' een beetje op de achtergrond kwam.

Het zo efficiënt en economisch mogelijk inrichten van de stad, kreeg prioriteit: hoe vervoeren we 'human doings', goederen, energie, afval en data, zo snel en comfortabel mogelijk van punt A naar B: meestal van woon- naar werkomgeving v.v..

Toekomst

Als gevolg van de vrije marktwerking lijkt een moderne stad steeds meer op een grote supermarkt, waarin de 'vakken van het internet of things' kunnen worden gevuld met 'human doings' die, binnen een door commercie-gedreven virtuele schijnwerkelijkheid, de vraag naar het aanbod optimaal vertegenwoordigen.

Kim Putters, directeur van het Sociaal Cultureel Planbureau (SCP) wees onlangs in dit verband op het groeiend onbehagen en de onzekerheid in de maatschappij als gevolg van 4 drijvende krachten die ingrijpen op het leven in de toekomst – demografie, technologie, economie en ecologie- die echter hand in hand gaan met ons verlangen naar wat wij echt belangrijk vinden, zoals een inclusieve arbeidsmarkt, een duurzame economie, een levenslang leren, werken en zorg. Kim Putters: *"Dit dilemma moet niet technocratisch benaderd worden maar hier moet koers aan gegeven worden. Er ligt een tweeledige taak: mensen duidelijk maken wat onze geschiedenis is en wat we te verdedigen hebben, en richting geven aan wat wij als samenleving belangrijk vinden"*.

Dit wil feitelijk zeggen dat de Omgevingswet het mogelijk moet maken om vorm en inhoud te geven aan kwaliteit van leven, bijvoorbeeld door een gezonde en slimme stad met meer ruimte voor gezondheid op 3 niveaus:

1. met gezonde lucht;
2. meer openbare ruimte voor gezonde mobiliteit;
3. en meer vrije (regel-)ruimte voor initiatieven tot (co-)creatie met (com-)passie.

Thuis komen in de toekomst

Het proces van de-institutionalisering in de zorg gaat onverminderd door, en daarmee de noodzaak tot zelfredzaamheid.

'Thuis komen in de toekomst' moet dan zeggen dat alle benodigde voorzieningen (= *wat onze geschiedenis is en wat we te verdedigen hebben en wat wij als samenleving belangrijk vinden*) zichtbaar, bereikbaar en toegankelijk zijn; ook voor kwetsbare groepen!

Thuis in de toekomst

Dit vereist een doorlatende (basis-/ bodem-)structuur waarin 'human beings' willen 'aarden', kunnen 'wortelschieten' en 'vruchtdragend' mogen worden en zijn.

Dit denken stelt principes van Symbiotica (Symbiose i.p.v. Cybernetica = Stuurkunde) centraal; en van 'Shared decision making', waardoor human beings in een positie worden gebracht van waaruit zij autonoom invulling kunnen geven aan hun kwaliteit van leven en gezond zelfstandig oud(er) kunnen worden in hun eigen woon- en leefomgeving.

Thuis zijn in het hier en nu

Door toepassing van Symbiotica-principes in combinatie met, niet aanbod gestuurde (lees: The Big 5: Amazon, Google, Apple, Facebook en Microsoft)' maar vraag gestuurde technologie zullen de grenzen gaan vervagen tussen verleden, heden en toekomst en tussen wonen, leven en werken.

We leven op rijk cultuurhistorische erfgoed, dus er is veel te verdedigen. Wat de samenleving belangrijk vindt in ons leefklimaat, onze kernwaarden, moet in de toekomst kunnen worden toevertrouwd aan institutioneel beheer waar de (financieel) risico's in control zijn. Alleen dan, wanneer onze kernwaarden en normen goed ingebed zijn in een adaptieve omgeving, kan er sprake zijn van veerkracht binnen een samenleving c.q. van 'a resilient city'.

NEPROM heeft de sleutel van dit Thuis.

'Survival of the fittest' mag niet gaan betekenen dat human doings zich moeten kunnen aanpassen aan een technocratisch, demografisch en economisch gedreven aanbod, maar zou moeten betekenen:

dat de politiek bestuurlijke dimensie de woon- en werkomgeving klimaatadaptief en energieneutraal maakt en daarnaast de sociaal inclusieve leefomgeving doet aanpassen aan de culturele kernwaarden van human beings.

En hier komt NEPROM aan zet, immers:

De kernkwaliteit van NEPROM bestaat niet uit het faciliteren van een aanbod gedreven economie (lees: het stedenbouw bedrijven) maar in het accommoderen van de mentaal culturele ontwikkeling van een sociaal inclusieve samenleving, passend binnen een duurzaam ecologisch systeem (lees: de kunst van stede bouw beoefenen).

Deze kwaliteit is de sleutel om dit 'Thuis in de toekomst' via de Omgevingswet te verbeelden resp. om vorm en inhoud te geven aan 'Thuis zijn in het hier en nu'.